

Volt egy szalagavató

„A hit az élet ereje: az ember, ha egyszer él, akkor valamiben hisz Ha nem hinné, hogy valamiért élnie kell, akkor nem élne ... ” - Babits-sorok járnak a fejemben.

Hétfő reggel van. A gimnáziumba belépve a még díszbe öltözött aula a szombati szalagavatói bált idézi. Érkeznek a diákok is. Köszönünk, összemosolygunk – szavak nélkül is tudjuk, mire gondol a másik. De jó is volt szombaton! A szalagavatókon! Milyen volt? Ilyen - kicsit diák, kicsit tanárszemmel:

Attól kezdve, hogy a Báthory István Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Szakgimnázium végzős diákjai hetek óta tartó készülődés után október 15-én izgatottan átléptek a Kulturális Központ ajtaján, valahogy gyorsabban telt az idő, az órák perceknek tűntek. A lélegzetünk is elakadt a csodálatosan dekorált színpad láttán. Megérkeztek a fotósok, videósok. Virágkosarak sorakoztak a színpad mellett. Osztályfotózások. Jönnek az első vendégek, aztán egyre többen. Ilyen sokan lesznek? Csak el ne essék a színpadon! Segítetek, mi következik? Én már nem tudom a táncot se! Kezdünk?

A himnuszt énekeljük. Érdekes módon mindenki a megfelelő helyen áll. Reflektorfényben állunk. Olyan szép, hogy beleborzongunk. Nem sírunk, mosolygunk a fotósoknak. Hornyák Gréta 12. F osztályos tanuló szaval gyönyörűen. Rácz Tiborné Igazgató Asszony köszönti a megjelenteket. Minden osztályról mond néhány nagyon találó mondatot. Legjobb, mikor rólunk beszél. Büszkén, meghatódva hallgatjuk. Egyik társunk, Huri Vivien a 12. B osztályból, saját művét adja elő. Babály András atya, lelki vezetőnk, a szalagok megáldása előtt okulásunkra megoszt velünk egy történetet. Közös ima kapcsolja össze szívünket. Különösen jó érzés jár át bennünket.

Az iskolavezetés tagjainak legjobbaink szalagot tűznek és virággal köszönik meg az eddigi áldozatos munkájukat. Babits Mihály versét - Örökké ég a felhők mögött – Prokopics Stella 13. D osztályos tanuló, osztálytársunk adja elő. Senki nem mondaná szebben.

Most rajtunk a sor, maturandusokon. Osztályfőnökeink tűzik mellünkre az arannyal hímzett zöld szalagot. A közönség tapsol. Fotóbarát alakzatban állunk a színpadon, egyik próbán se sikerült ilyen jól beállni. Mosolygunk, megtapsoljuk társainkat. Nem merünk egymásra nézni, olyan boldogok vagyunk, hogy elsírnánk magunkat. Elegánsan levonulunk. Az öltözőben lerúgjuk a cipőnket, ölelkezünk, nevetünk, szelfizünk. Gyorsan átöltözünk, hiszen most

következnek a kisfilmek és az osztálytáncok, majd az évfolyamkeringő. Csak minden jól sikerüljön, ezt a fantasztikus estét nem szabad elrontani!

Teljes siker, zúg a taps! Boldogság. Mind elvétettük valahol a lépést, kész csoda, hogy a közönség mégis imád minket!

Az évfolyam minden tanulója a színpadon áll. Felhívjuk osztályfőnökeinket is a Búcsúdalhoz. Ének közben tekintetünk szüleinket, rokonainkat, barátainkat, tanárainkat és egymást pásztázza, örökre magunkkal visszük ezt a képet. Az est fénypontja. Egyszeri és megismételhetetlen. Lassan legördülnek a könnycseppek, már nem számít, már lehet.

„Magyar vagyok: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el...” – Babits szavai oly hűen fejezik ki a pillanatot. Ebben a szellemisségben készítjük diákjainkat az érettségire, melyet az alma mater elhagyása után magukkal visznek.

Juhász Ferencné

a 13. D osztály osztályfőnöke

